

Lưu Thu Hương

Chiếc Nhẫn Cỏ

Tặng K.A. bạn tôi

Chiếc nhẫn được tết từ những sợi cỏ mảnh mai ngắt ở ven hồ. Khi người con trai lồng chiếc nhẫn vào ngón tay cô gái, nó vẫn còn phảng phất hương cỏ và xanh nguyên. Mặt trời đỏ ối lặn sau những tàu lá sen xanh thẫm. Những tia nắng cuối cùng rớt xuống mặt hồ. Trong buổi hoàng hôn đó, chiếc nhẫn cỏ thay cho một lời tỏ tình. Nhiều năm đã trôi qua kể từ buổi ấy. Người con trai giờ đã rất xa. Anh không biết rằng ngày anh ra đi, người bạn gái của anh đã khóc ướt đầm những trang giáo trình mỗi giờ lên lớp. Lau nước mắt cho cô là cô bạn thân cùng lớp. Ngày ra trường, hai người bạn gái tự mua hoa tặng nhau rồi chở nhau đến bên bờ hồ nhìn mặt trời lặn. Một thời sinh viên trong trẻo đã qua đi, mang theo cả mối tình đầu tha thiết. Ở nơi nào đó, anh có ngẫm hoàng hôn mỗi buổi chiều? Thành phố mỗi ngày thêm ồn ào và chật chội. Hồ sen giờ đông người qua lại. Xe gắn máy nối đuôi nhau phóng bụi mờ. Những buổi chiều yên ả trở nên khan hiếm. Không gian cứ thu hẹp lại dần. Nhà cửa bắt đầu mọc lên. Quanh hồ, đất đá, cát sỏi, gạch vụn vương vãi. Có

những bàn chân người xéo nát lên đám cỏ mịn màn thuở trước. Nhìn vào mắt bạn gái thấy nỗi buồn không thể gọi tên. Chỉ có ánh hoàng hôn phản chiếu trong đó là giống màu hoàng hôn năm xưa.

Mùa lại mùa, sen chỉ nở thưa thớt. Bỗng sợ ngày nào đó hồ sen chẳng còn. Khi ấy muốn tìm về quá khứ, chỉ thấy nhà hàng, khách sạn san sát mời chào! Cỏ muôn đời vẫn lan man như thế. Xanh đến vô tư và im lặng đến khiêm nhường. Thấp như lá cỏ là vậy, rất thơ và cũng rất đời. Bây giờ yêu nhau chẳng có ai tặng cỏ. Nghe khủng khiếp và phù phiếm quá rồi! Chuyện xưa chỉ còn là kỷ niệm; bạn gái hiểu cùng nhau thôi.

Rồi một mai cô gái lên xe hoa. Ngón tay lồng vào nhẫn cưới. Qua cầu ngoảnh đầu nhìn lại. Trong trang sách học trò, chiếc nhẫn cỏ dần khô

Lưu Thu Hương

Nguồn: Thời áo trắng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003